

DECISIO.

Num. 10.
Determinat
autem axis
mam diffun-
di per totum
corpus.
Prob. prim.

Reſolutio prima. Anima qualibet non in una ſola determinata reſidet parte, ſed per totum eft diuina viens. Probatur primo: Per illas partes eft diuina anima, quas ipsa informat: ſed informat omnes partes corporis, ergo eft in toto corpore: maior pater: minor probatur ex eius definitione; nam anima dicitur *actus corporis organicus*, non autem dicitur *organum corporis*, ſed *organicus corporis*, id eft habentis varia organa, quorum organorum anima debet eſſe actus, ergo & illa informata, & per conſequens in illis eft informati, & per ſuam ſubtantiam, ergo anima non eft in aliqua ſola parte corporis, alioquin dicenda eſſet *actus organi*, & non *corporis organici*.

Secundū.

Secundo: Omne quod eft animatum, eft animatum per animam ſubſtantialiter infor- mante: ſed omnes partes viuentis, cum vi- uant, ſunt animata, ergo in illis anima eft ſubſtantialiter, & informatiū; quia forma debet eſſe praeſens ipſi materia, cum qua vnum quid efficit.

Tertiū.

Tertiū, & ad hominem contra Albertum: fit anima ſubſtantialiter in ſolo corde, & per suas potentiās in reliquo corporis partibus, quare: vel illa potentiā ſunt accidentia, vel ſubſtantia: ſi ſubſtantia, ergo potentiā ſunt ſubſtantialiter vnum cum anima, & ſic quia in reliquo parti- bus erunt potentiā, ergo & ſubſtantialiter anima, quod si dicat potentiā ſiſe accidentia, valide: ſi in ſtabo: Compositum ex forma acciden- tali non eft compotitum ſubſtantiale: ſed e- cundūm Albertum reliquo corporis partes, cor- de excepto, informantur à forma accidentalē, ergo reliqua viuentis partes, excepto duntaxa corde, non erunt compotitum aliquod ſubſtantiale, & Physicum. Deinde accidens non eft ni- fi in loco ſuī ſubiecit, ſi ergo anima non ſit in reliquo corporis partibus, nec potentiā anima erunt in reliquo corporis partibus, aut vice ver- e, ſi potentiā anima ſint in reliquo corporis partibus ſubſtantia anima, quae eft carum ſub- iectum, erit quoque in reliquo corporis parti- bus.

Notandum
prim.

Priuſquam ſoluamus obiectiōes, duo ſunt premittenda. Primum eft duplicitis generi potentiās reperi in homine; alia enim potentiā ſi ſola ſubiecitur anima, ideoque reperiuntur, ubi- cunque reperiuntur anima, cuiusmodi eft noſter intellectus, & voluntas, quæ tam bene ſunt in anima, & eft in pede, quare ut eft in capite, quia tamen intellectus indiget phantasmatis, & phantasma ſunt tantum in capite, ideo ſolē dici homo potius in capite, quam in pede intelligere, tam bene tamen intellectus eft in pede, quam in capite; unde redē dici potest, quod tota ſcientia Ariftotelis fuerit in pede Arif- telis, cum enim ſcientia ſubiecitetur in intel- lectu, & intellectus ſit, ubi- cunque eft anima, anima verò ſit in pede, ſequitur ipſam ſcien- tiā eſſe in pede. Ait alia potentiā ſluunt qui- dem ab anima, & tamen recipiuntur in toto composito, ſuntque potentiā compositi: huiusmodi ſunt potentiā ſenſiū, quas certum eft non eſſe, ubi- cunque eft anima, niſi radicali-

ter, certum enim eft potentiam viſuam non eſ- fe in pede.

Præmittendum ſecundo, quod licet anima ſit in toto corpore, & singulis eius partibus, at- tam magis principaliter ſit in una parte, quam in alia, diciturque eſſe magis radicata in ipſo corde, quam in alijs partibus, cuius rei multa ſunt indicia, praefertim quia cor eft primum vi- uens, & vitium moriens, vi medicis loquuntur, & Philosophi. Secundo, quia leſo corde ſta- tim moritur animal, non verò laſis plerique alijs partibus. Tertiū, experimur idipſum in de- liquio cordis, ſilent enim alia partes corporis, nec ſuo perfunguntur officio, idēmque præſtant ac fatrapæ Regum, Rege agrotante, hoc eft vi- dentur illa partes ipſi condolare cordi veluti ſuo Domino, & à quo fons vița emanat, ob id tamen non negamus, quin per totum cor- pus in quibuslibet viuentis partibus anima dif- fundatur, & reſideat ſubſtantialiter, & infor- matiū.

Obiectio primo: Si anima v. g. equi eſſet ſubſtantialiter in pede equi, eo abſcifio deper- deretur anima ſubſtantialiter: at quod deperdi- tum eft ſubſtantialiter, iam amplius non eft: ſed anima equi in illo caſu eſſet deperdita ſubſtantialiter, ergo amplius non eſſet, & tamen ex ſuſpoſitione equus viuere, nec enim necelle eft mori equum per pedis abſcifionem.

Repondeo tunc deperdi ſubſtantiam ani- mæ equi non totalem, ſed partialem, eam in- quam partem, qua informabat pedem, dum verò dicitur: Quod deperdit ſubſtantialiter, iam amplius non eft. Repondeo: Quod de- perdit ſubſtantialiter totaliter, concedo, quod verò deperdit ſubſtantialiter partialiter tan- tum, nego, in illo autem caſu deperdit tan- tum ſubſtantialiter partialiter.

In ſtabo: Deperdit ſecundū ſuam eſ- ſentiam anima per abſcifionem pedis equi, quod autem deperdit eſſentialiter, iam amplius non eft, quia eſſentia ſunt indiuſibilis.

Repondeo: Dum dicitur: eſſentia ſunt indiuſibilis, hoc debet intelligi nominaliter, non verò Physicē, dum ergo deperdit pars anima equi, verò deperdit anima equi partialiter Physicē, nominaliter verò non poſſunt deperdi eſſentia; quia eſſentia requiriunt tale genus, & tales diſferentiam; quia ſi amittunt illud genus, aut illam diſferentiam, iam non erunt tales eſſentia; ſi enim homo non habeat animali- tam, & rationalitatem, iam non erit homo, cum homo indiuſibiliter conſtituit, & compo- natur ex anima, & rationali: at partes anima ſenſiū, aut vegetativa amittuntur ut puta per abſcifionem pedis equi, & dicuntur amitti verè, & realiter, & per conſequens non nomi- naliter: aut uno verbo responde ad fundamen- tum illius inſtantie: Eſſentia ſunt indiuſibilis, Logice concedo: Physicē nego.

Obiectio ſecundo: Quæ habent animam ſen- ſiū, ſunt animalia, ſed si anima ſit diuſi- bilis, pes bouis habebit animam peculiarem, & diſtinguiam ab anima, quae eft in capite bouis, proindique pes bouis erit aliquod animal diſtin- guitum à capite bouis, ſicque in toto animali erunt animalia multa.

Toletus.

Notandum
ſecundo.

Num. 11.
Solum aut
ratione con-
tra reſolu-
tionem.
Obiectio primi.

Inſtantie.

Obiectio ſecunda.